

Arrest

nr. 299 765 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 9 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 28 augustus 2019 een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Op zijn beurt weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 231.023 van 9 januari 2020 aan verzoeker internationale bescherming.

1.2. Op 26 februari 2020 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 9 november 2021 diende verzoeker een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet). Dit verzoek werd op 9 mei 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2021 werd ingediend door :

*R. R., M. (R.R.: [...])
nationaliteit: Iran
geboren te T. op [...]
adres: [...]*

Ook gekend als : R. R., M.

Op facebook gebruikt hij de namen: M. R. en M. R.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst in zijn aanvraag naar zijn integratie en langdurig en grotendeels legaal verblijf in België. Mijnheer verklaart zich jarenlang maatschappelijk te hebben ingezet onder de vorm van diverse tewerkstellingen waarbij alle werkgevers zeer tevreden zouden zijn geweest over zijn prestaties. Mijnheer geeft aan dat hij in België opnieuw wenst tewerkgesteld te worden. Mijnheer tracht zich de Nederlandse taal eigen te maken en zou hier een sociaal netwerk hebben opgebouwd van vrienden en kennissen. Mijnheer verwijst tevens naar het feit dat zijn moeder en zijn zus legaal in België zouden verblijven. Een gedwongen terugkeer naar Iran zou volgens mijnheer een schending betekenen van artikel 8 van het EVRM. Mijnheer verklaart nooit in aanraking te zijn gekomen met de politie, noch met Justitie en kan een blanco strafblad voorleggen. De elementen van integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit zijn elementen die betrokkene kan voorleggen aan de Belgische ambassade in Teheran. Deze elementen tonen op zich niet aan dat betrokkene niet terug zou kunnen keren naar Iran om van daaruit een visum aan te vragen. Indien betrokkene een tewerkstelling in België beoogt, kan hij via de Belgische ambassade in Teheran een visum aanvragen. Mijnheer verklaart in Iran geen vangnet te hebben van familie of vrienden die tijdelijk zouden kunnen instaan voor zorg en onderhoud. Deze oppervlakkige verklaring kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene geen familie, geen vrienden en geen kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waarop hij terug zou kunnen vallen in afwachting van zijn verblijfsprocedure via de Belgische ambassade in Iran. Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielpprocedure vrienden in Iran te hebben zoals een zekere R. en A.K.. Betrokkene had ook een liefdesrelatie met een zekere S.. A. zou voor hem hebben gewerkt. Deze verklaringen geven aan dat betrokkene nog wel degelijk mensen kent in Iran op wie hij beroep kan doen voor eventueel tijdelijke opvang tijdens zijn verblijfsprocedure via de Belgische ambassade. Dat zijn moeder en zijn zus legaal in België verblijven, betekent evenmin dat betrokkene niet terug zou kunnen keren naar Iran om via de Belgische ambassade een verblijfsprocedure op te starten. Betrokkene verklaarde zelf lange tijd geen contact meer gehad te hebben met zijn moeder en zijn zus. Hij verklaarde tevens dat er ruzie was in de familie waardoor er langdurig geen contact meer was. Uit geen enkel stuk blijkt dat er sprake is van een nauw contact of een afhankelijkheidsrelatie die zodanig hecht zou zijn dat er schade kan worden berokkend indien deze personen tijdelijk gescheiden zouden worden van elkaar.

Betrokkene verklaart gevaar te lopen indien hij terug zou moeten keren naar Iran. Hij zou moeilijkheden ondervinden in Iran omdat hij aanzienlijk geïntegreerd zou zijn geraakt in de westerse samenleving. Mijnheer verklaart ook bekeerd te zijn tot het christendom.

Hij verklaart in België naar de Iraanse kerk te gaan. Christenen vormen een minderheidsgroep in Iran en zijn zeer kwetsbaar omdat ze door de Iraanse autoriteiten als bedreigend worden aanzien. Betrokkene voegt een aanvulling toe over de protestbeweging in Iran en de repressie door de Iraanse autoriteiten. De deelnemers aan de protestbeweging eisen meer rechten voor vrouwen. Mijnheer vreest vervolging en mensonterend behandeld te zullen worden. Mijnheer zou volgens zijn verklaringen al enkele keren zijn gearresteerd en veroordeeld tot gevangenisstraffen en zweepslagen. Indien hij gedwongen wordt terug te keren naar Iran, zou dit volgens betrokkene artikel 3 van het EVRM schenden. De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas werd ondermijnd door een aantal ernstige tegenstrijdigheden. Hij legde ook geen enkel begin van bewijs neer met betrekking tot zijn problemen in Iran. Dat hij een huis van ontucht uitbaatte en daardoor uit Iran moest vluchten is volgens de Belgische asielinstanties ongeloofwaardig. De Belgische asielinstanties oordeelden dat mijnheer geen actuele vrees voor vervolging aantoonde. Mijnheer verwijst naar de protestbeweging in Iran voor meer vrouwenrechten maar toont niet aan dat hij betrokken is in deze protestbeweging. Een oppervlakkige en onpersoonlijke verwijzing naar de protestbeweging in Iran wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Er kan geen vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden, indien mijnheer terugkeert naar het herkomstland. Betrokkene verklaarde in België christen te zijn geworden. Zijn interesse en kennis zijn echter dermate beperkt en oppervlakkig dat er niet kan gesproken worden van een daadwerkelijke bekering tot het christendom. Betrokkene blijkt o.a. zeer weinig Bijbelkennis te hebben, ook al beweert hij al 3 à 4 jaren naar de kerk te gaan. Betrokkene zou christelijke boodschappen posten op facebook maar het Commissariat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ontdekte dat hij voor dit facebookaccount een andere naam gebruikte waardoor dit account niet makkelijk terug te vinden was. Het Commissariat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is van oordeel dat betrokkene vooral de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden. Het Commissariat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat betrokkene niet daadwerkelijk is bekeerd tot het protestantisme. Mijnheer toont geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Mijnheer verklaart dat hij zich de Belgische cultuur zodanig eigen maakte, dat hij daardoor moeilijkheden zal ondervinden met de Iraanse autoriteiten indien hij terugkeert naar zijn herkomstland. Mijnheer verblijft pas sinds 2016 in België, heeft gewerkt en probeerde zich de Nederlandse taal eigen te maken. Mijnheer kon geen vrees voor vervolging, noch een reële kans op ernstige schade aantonen, indien hij terug zou keren naar Iran. Er kan niet ingezien worden, waarom deze elementen als bedreigend zouden geïnterpreteerd kunnen worden door de Iraanse autoriteiten. Mijnheer weet hoe zich te gedragen en hoe zich te kleden in zijn herkomstland (bijvoorbeeld geen korte broeken en geen hemden). Mijnheer heeft immers het grootste deel van zijn leven in Iran doorgebracht. Het is niet aannemelijk dat mijnheer naar aanleiding van zijn korte verblijf in België, dreigt vervolgd te zullen worden door de Iraanse autoriteiten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielprocedure werd afgesloten in januari 2020 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Op 26.02.2020 betekende mijnheer een bevel om het grondgebied te verlaten. Mijnheer verklaart dat hij een cassatieprocedure opstartte voor de Raad van State die nog hangende zou zijn. Deze procedure werd reeds afgesloten in 2022.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis."

1.4. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: R. R., M.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Iran

Ook gekend als : R. R., M.

Op facebook gebruikt hij de namen: M. R. en M. R.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een internationaal geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : mijnheer toont niet aan kinderen te hebben.

Het gezins- en familieleven : mijnheer toont niet aan een gezin te hebben. Mijnheer verwees naar zijn moeder en zijn zus die legaal in België verblijven, maar toonde niet aan waarom hij daardoor niet terug zou kunnen keren naar zijn herkomstland. Mijnheer toont geen actuele hechte afhankelijkheidsband aan met zijn moeder en zijn zus. Mijnheer verklaarde dat er gedurende lange tijd ruzie was geweest en dat ze gedurende een lange période geen contact hadden met elkaar.

De gezondheidstoestand : mijnheer heeft enkel vermeld dat hij een probleem heeft gehad met het neustussenschot, maar niet dat hij daardoor niet in staat zou zijn terug te reizen naar zijn herkomstland, noch dat hij actueel een behandeling behoeft en dat die behandeling niet voorhanden is in zijn herkomstland.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 09.05.2023 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Iran om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft zijn land verlaten en heeft hier, in België, in alle veiligheid zijn leven opgebouwd. Hij vroeg op 24.03.2016 om internationale bescherming. Hij mocht hieromtrent een negatieve beslissing ontvangen. Na een beroepsprocedure werd tevens cassatie aangetekend. Hij verblijft dan ook reeds 7 jaar in België. Hij heeft hier een onderkomen en heeft zich volkomen geïntegreerd.

Hij is reeds meer dan 7 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Zijn moeder en zus hebben hier ondertussen legaal verblijf. Er wordt gemotiveerd dat hij in Iran, gezien de tijd dat hij ginds heeft verbleven, nog wel personen zou hebben waarop hij kan terugvallen. Dit is een blote bewering van verwerende partij. Men kan niet zonder meer veronderstellen dat verzoeker nog vrienden en/of familie zou hebben die, zonder enig contact in 7 jaar, hem wel zouden opvangen indien hij terugkeert naar Iran. Hij heeft destijds alles en iedereen achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen en is dan ook volledig vervreemd van de mensen die hij heeft achtergelaten. Indien men hier de afweging maakt zoals men in andere dossiers pleegt te doen kan makkelijk worden vastgesteld dat hij hier het grootste deel van zijn meerderjarigheid heeft doorgebracht.

Verzoeker heeft ook de kans gehad om te werken en zich volledig te integreren in België, wat hij ook deed.

Verzoeker zijn verblijf, integratie en werkbereidheid zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden en verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en hij is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Iran te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van allé elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met allé elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig en deels legaal verblijf, ... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien kan er wel sprake zijn van integratie tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt bovendien het volgende:

“Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Men stelt geen rekening te moeten houden met zijn integratie tijdens een ontvankelijkheidsonderzoek, doch men kan dit uiteraard wel in overweging nemen. Men kan perfect deze elementen aanwenden in dit onderzoek om zijn dossier te beoordelen. Verzoeker diende reeds een verzoek tot internationale bescherming in.

Bovendien is het logisch dat personen zich integreren in de maatschappij waar zij deel van uitmaken. Het is zeer kort door de bocht om dit zonder enige onderbouwde motivatie weg te wuiven door te stellen dat men weet dat het om precair verblijf gaat en men niet verbaasd mag zijn dat men wordt gerepatriëerd en DVZ met integratie geen rekening houdt.

Dit kan en mag echt niet de bedoeling zijn; zo zullen mensen ontmoedigd worden om zich ten voile te integreren en van meet af aan hun uiterste best te doen om onze taal te leren, tewerkstelling te bekomen, zich in te zetten voor onze maatschappij,... . Men dient wel degelijk rekening te houden met deze elementen.

Verzoeker verblijft al ettelijke jaren in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te maken. Verzoeker heeft meerdere jaren legaal verblijf gehad in België. Deze période en zijn integratie dienen in overweging genomen te worden. Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van meer dan 7 jaar in België, niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam er.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de onontvankelijke beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, duurzame verankering en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast Dit wordt tevens niet ontkend. Er wordt slechts gesteld dat deze procedures een zekere behandelingstermijn nodig hebben en dat er wettelijk niet bepaald werd binnen welke termijn deze aanvragen dienen afgehandeld te worden. Het is zelfs zeer onredelijk om dit aan verzoeker te verwijten en/of hem dit kwalijk te nemen want eens een aanvraag in België werd ingediend, dient hij ook in België te verblijven. Indien hij zich naar het buitenland begeeft, zal zijn aanvraag zonder voorwerp bevonden worden en zal deze aanvraag worden afgesloten. Het is vanzelfsprekend dat verzoeker gedurende deze termijn in België verblijft en van deze tijd gebruik maakt om zijn integratie binnen de gemeenschap uit te breiden. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat deze niet onderzocht dienen te worden in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek. Volgens verwerende partij is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde en doet alsof de kous daarmee af is. Het niet in aanmerking nemen van het langdurig verblijf van verzoeker en zijn is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Het Cassatieberoep vermeldt nochtans het volgende:

“Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Zijn integratie en legaal verblijf dienen wel degelijk in overweging genomen te worden en het dossier had op zijn gegrondheid onderzocht dienen te worden. Hier zijn wel degelijk meerdere elementen om het verblijf van verzoeker te regulariseren.

Bovendien heeft men geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker, noch naar de situatie in zijn land van herkomst. Men stelt dat hij op kennissen kan terugvallen om niet onder de armoedegrens te vallen, doch hij heeft reeds 7 jaar geleden het land van herkomst verlaten en heeft er geen enkel contact. Zijn vader is reeds enige tijd geleden overleden en zijn moeder beschikt over verblijfsrecht in België en heeft met haar een goed contact.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met de periode waarin hij legaal verbleven heeft in België. Ook in die periode heeft verzoeker getracht zich te integreren, heeft Nederlands geleerd en heeft een vaste tewerkstelling gehad.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel ervan.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet.

2. Schending van art. 8 van het EVRM

Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s' lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud. Hij heeft er alles en iedereen achtergelaten en is er reeds meer dan 7 jaar niet meer geweest. Moeder en dochter verblijven legaal in België, zijn vader is overleden waardoor hij geen enkel vangnet heeft om op terug te vallen in zijn land van herkomst.

Tegenpartij argumenteert dat verzoeker verklaarde dat hij al zeer lange tijd geen contact meer had met moeder en zus maar specificeert niet wanneer deze verklaringen zijn afgelegd. Daarnaast stellen zij dat er ruzie was in de familie waardoor er langdurig geen contact meer was. Deze ruzie dateert echter van enige tijd geleden en is niet meer actueel. Het is zo dat verzoeker terug contact trachtte te zoeken met hen. Dit is hem dan ook geluk met de hulp van het Rode Kruis. Het zou dan ook zeer onwaarschijnlijk zijn dat verzoeker contact zou zoeken met mensen waarmee hij nu nog ruzie zou hebben. Hun ruzie bleef ook niet eeuwig duren waardoor ook dat argument van tegenpartij niet actueel is.

Met de rest van zijn vrienden en familie heeft hij geen contact meer en zou bij hen dus ook niet terecht kunnen.

Tegenpartij haalt ook aan dat verzoeker nog mensen zou kennen in Iran. Doch tegenpartij houdt geen rekening met het feit dat hij al meer dan 7 jaar niet meer in zijn land van herkomst aanwezig was en dat hij ondertussen ook geen contact meer met deze mensen heeft onderhouden. Verzoeker zou hen daarbij ook in gevaar brengen omwille van zijn verleden.

Het is bovendien voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam meer dan 7 jaar geleden naar België en bouwde hier een sociaal leven uit: dit via zijn tewerkstelling en zijn sociale activiteiten, om, bij de kerk. Hij trachtte zich zo goed mogelijk te integreren tijdens zijn verblijf, reeds meer dan 7 jaar. Hij bouwde hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit. Hij wist zich intens te integreren in onze samenleving en heeft hier een grote groep aan sociale contacten opgebouwd. Ondanks alle tegenslagen blijft hij geloven in het goede en heeft hij een positieve kijk op het leven. Zijn daden getuigen van engagement en solidariteit.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Men mag artikel 8 van het EVRM niet beperken tot de familiale situatie en aldus veel te eng interpreteren.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

3. Schending van art. 3 van het EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen meer dan 7 jaar in België.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Iran. Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk onderzocht dient te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Zoals vermeld in de oorspronkelijke aanvraag, heeft verzoeker zich bekeerd tot het Christendom. In bijlage vindt u enkele documenten terug die de omgang van de Iraanse bevolking beschrijven met mensen die in het Christendom geloven. Verzoeker vreest dan ook voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar Iran.

Tegenpartij haalt aan dat verzoeker niet genoeg bewijs aanhaalt ingevolge zijn geloof in het Christendom en zijn deelname aan het protest. Tegenpartij beweert dat het voorgelegde bewijs van het facebook account, waar verzoeker regelmatig christelijke boodschappen op post, niet makkelijk te vinden was. Zij stellen dat verzoeker de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden. Deze bewering getuigt van onzorgvuldigheid aangezien in de regularisatieaanvraag duidelijk de twee juiste namen van verzoekers beide facebookaccounts werden vermeld.

Ook haalt tegenpartij aan dat verzoeker niet genoeg bewijzen aanhaalt voor het huis van ontucht. In bijlage zal u tevens meerdere bronnen van bewijs vinden zodat ook dit verder gestaafd wordt.

Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Iran, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede en discriminatie terechtkomen. Hiervan wordt gemotiveerd dat verzoeker zich kan richten tot kennissen gezien hij enige tijd in Iran heeft verbleven.

Daarnaast houdt tegenpartij geen rekening met het feit dat verzoeker meerdere keren werd veroordeeld in Iran.

Daarnaast houdt men geen enkele rekening met het feit dat verzoeker zich tot het christendom heeft bekeerd. Tegenpartij vernoemt dit slechts kortstondig in de beslissing en houdt hier te weinig rekening mee.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker is meer dan 7 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

4. Verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Iran om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd en de taal geleerd.

Hij verblijft ondertussen meer dan 7 jaar in België en heeft zich volledig aangepast aan de Belgische normen en waarden. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden. Hij heeft er alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren. Hij bekwaam reeds verblijf in België.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt! Zijn legaal verblijf dient wel degelijk in overweging genomen te worden.

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en geheel van elementen verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, waarvan meerdere jaren legaal, doorgedreven integratie en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag op basis van artikel 9bis blijft een aanvraag om humanitaire redenen en dit mag men niet uit het oog verliezen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel buitengewone omstandigheden als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om uit zijn illegale status te geraken.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou impliciet een bijkomend wettelijk element betekenen, hetgeen absoluut niet het geval is.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie en zijn legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE en het geheel van allé elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn verblijf geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

“Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met het geheel van allé aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moet behandeld worden.

Verzoeker verblijft al meer dan 7 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen dat verzoeker heeft aangehaald in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien hij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, alsook artikelen 3 en 8 EVRM flagrant schendt.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

2.1.3. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Doorheen zijn middel concretiseert verzoeker vier grieven die hij verbindt aan de verschillende rechtsregels die hij aanvoert. Verzoeker betwist zo dat (i) hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend gedurende dewelke hij een periode van zeven jaar niet in Iran heeft verbleven en in België geïntegreerd is; (ii) dat hij geen banden meer heeft in het land van herkomst; (iii) dat hij banden heeft in België ingevolge zijn zus en moeder die in België verblijven; (iv) dat hij een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt omdat hij praktiserend christen is.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen door de verwerende partij in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf werden onderzocht en dat hieromtrent werd gemotiveerd. Zo wordt met betrekking tot (i), het lang verblijf gemotiveerd dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Hij kan deze voorleggen aan de Belgische ambassade in Teheran. Er wordt gemotiveerd dat deze elementen niet aantonen dat betrokkene niet terug zou kunnen keren naar Iran om van daaruit een visum aan te vragen. Indien betrokkene een tewerkstelling in België beoogt, kan hij via de Belgische ambassade in Teheran een visum aanvragen.

Verzoeker geeft aan het met deze motivering niet eens te zijn. De Raad dient echter op te merken dat deze motivering binnen de grenzen ligt van de buitengewone omstandigheden zoals hoger uiteengezet en zoals nader geduid in de hoger aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Met het betoog dat hij het hier niet mee eens is, herhaalt verzoeker de elementen die hij in zijn aanvraag aanhaalde, maar toont hij niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid heeft overschreden, de aangevoerde elementen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft beoordeeld of het begrip buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Met betrekking tot het feit dat hij geen banden meer zou hebben in het land van herkomst (ii) en de banden in België (iii), motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Mijnheer verklaart in Iran geen vangnet te hebben van familie of vrienden die tijdelijk zouden kunnen instaan voor zorg en onderhoud. Deze oppervlakkige verklaring kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene geen familie, geen vrienden en geen kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waarop hij terug zou kunnen vallen in afwachting van zijn verblijfsprocedure via de Belgische ambassade in Iran. Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielpprocedure vrienden in Iran te hebben zoals een zekere R. en A.K.. Betrokkene had ook een liefdesrelatie met een zekere S.. A. zou voor hem hebben gewerkt. Deze verklaringen geven aan dat betrokkene nog wel degelijk mensen kent in Iran op wie hij beroep kan doen voor eventueel tijdelijke opvang tijdens zijn verblijfsprocedure via de Belgische ambassade. Dat zijn moeder en zijn zus legaal in België verblijven, betekent evenmin dat betrokkene niet terug zou kunnen keren naar Iran om via de Belgische ambassade een verblijfsprocedure op te starten. Betrokkene verklaarde zelf lange tijd geen contact meer gehad te hebben met zijn moeder en zijn zus. Hij verklaarde tevens dat er ruzie was in de familie waardoor er langdurig geen contact meer was. Uit geen enkel stuk blijkt dat er sprake is van een nauw contact of een afhankelijkheidsrelatie die zodanig hecht zou zijn dat er schade kan worden berokkend indien deze personen tijdelijk gescheiden zouden worden van elkaar.”

Met het herhalen van de elementen uit het verzoek om verblijfsmachtiging toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Verzoeker weerlegt niet dat hij tijdens de asielpprocedure verklaarde nog contacten te hebben in Iran. Met betrekking tot het motief dat verzoeker langdurig geen contact meer had met zijn moeder en zus die in België wonen, voert verzoeker dat ondertussen het contact werd hersteld. Daaruit volgt echter niet dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou ebben geoordeeld dat er tussen verzoeker en zijn moeder of zus sprake zou zijn van nauwe banden of een afhankelijkheidsrelatie die zodanig hecht zou zijn dat er schade kan worden berokkend indien verzoeker tijdelijk van hen zou worden gescheiden.

Met betrekking tot (iv) de vrees die verzoeker zou koesteren ten aanzien van een terugkeer naar Iran motiveert de beslissing:

“Betrokkene verklaart gevaar te lopen indien hij terug zou moeten keren naar Iran. Hij zou moeilijkheden ondervinden in Iran omdat hij aanzienlijk geïntegreerd zou zijn geraakt in de westerse samenleving. Mijnheer verklaart ook bekeerd te zijn tot het christendom. Hij verklaart in België naar de Iraanse kerk te gaan. Christenen vormen een minderheidsgroep in Iran en zijn zeer kwetsbaar omdat ze door de Iraanse autoriteiten als bedreigend worden aanzien. Betrokkene voegt een aanvulling toe over de protestbeweging in Iran en de repressie door de Iraanse autoriteiten.”

De deelnemers aan de protestbeweging eisen meer rechten voor vrouwen. Mijnheer vreest vervolging en mensonterend behandeld te zullen worden. Mijnheer zou volgens zijn verklaringen al enkele keren zijn gearresteerd en veroordeeld tot gevangenisstraffen en zweepslagen. Indien hij gedwongen wordt terug te keren naar Iran, zou dit volgens betrokkene artikel 3 van het EVRM schenden. De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas werd ondermijnd door een aantal ernstige tegenstrijdigheden. Hij legde ook geen enkel begin van bewijs neer met betrekking tot zijn problemen in Iran. Dat hij een huis van ontucht uitbaatte en daardoor uit Iran moest vluchten is volgens de Belgische asielinstanties ongeloofwaardig. De Belgische asielinstanties oordeelden dat mijnheer geen actuele vrees voor vervolging aantoonde. Mijnheer verwijst naar de protestbeweging in Iran voor meer vrouwenrechten maar toont niet aan dat hij betrokken is in deze protestbeweging. Een oppervlakkige en onpersoonlijke verwijzing naar de protestbeweging in Iran wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Er kan geen vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden, indien mijnheer terugkeert naar het herkomstland. Betrokkene verklaarde in België christen te zijn geworden. Zijn interesse en kennis zijn echter dermate beperkt en oppervlakkig dat er niet kan gesproken worden van een daadwerkelijke bekering tot het christendom. Betrokkene blijkt o.a. zeer weinig Bijbelkennis te hebben, ook al beweert hij al 3 à 4 jaren naar de kerk te gaan. Betrokkene zou christelijke boodschappen posten op facebook maar het Commissariat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ontdekte dat hij voor dit facebookaccount een andere naam gebruikte waardoor dit account niet makkelijk terug te vinden was. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is van oordeel dat betrokkene vooral de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat betrokkene niet daadwerkelijk is bekeerd tot het protestantisme. Mijnheer toont geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Mijnheer verklaart dat hij zich de Belgische cultuur zodanig eigen maakte, dat hij daardoor moeilijkheden zal ondervinden met de Iraanse autoriteiten indien hij terugkeert naar zijn herkomstland. Mijnheer verblijft pas sinds 2016 in België, heeft gewerkt en probeerde zich de Nederlandse taal eigen te maken. Mijnheer kon geen vrees voor vervolging, noch een reële kans op ernstige schade aantonen, indien hij terug zou keren naar Iran. Er kan niet ingezien worden, waarom deze elementen als bedreigend zouden geïnterpreteerd kunnen worden door de Iraanse autoriteiten. Mijnheer weet hoe zich te gedragen en hoe zich te kleden in zijn herkomstland (bijvoorbeeld geen korte broeken en geen hemden). Mijnheer heeft immers het grootste deel van zijn leven in Iran doorgebracht. Het is niet aannemelijk dat mijnheer naar aanleiding van zijn korte verblijf in België, dreigt vervolgd te zullen worden door de Iraanse autoriteiten.”

Ook hier beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van de elementen in zijn aanvraag, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat de problematiek van het christendom reeds werd onderzocht in het kader van het verzoek om internationale bescherming en dat dit door de asielinstanties niet geloofwaardig werd geacht. Deze motivering is afdoende. Met het herhalen van de motieven die werden ingeroepen in het kader van het verzoek om internationale bescherming, slaagt de verzoeker er niet in de draagkracht van de motivering te weerleggen.

Het middel, dat inhoudelijk geen ruimere draagwijdte heeft dan wat hierboven werd besproken, is niet gegrond.

2.2.1. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zet verzoeker hetzelfde volgende middel uiteen:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers allé beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Iran.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

d) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, allé omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Iran om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft zijn land verlaten en heeft hier, in België, in alle veiligheid zijn leven opgebouwd. Hij vroeg op 24.03.2016 om internationale bescherming. Hij mocht hieromtrent een negatieve beslissing ontvangen. Na een beroepsprocedure werd tevens cassatie aangetekend. Hij verblijft dan ook reeds 7 jaar in België. Hij heeft hier een onderkomen en heeft zich volkomen geïntegreerd.

Hij is reeds meer dan 7 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Zijn moeder en zus hebben hier ondertussen legaal verblijf. Er wordt gemotiveerd dat hij in Iran, gezien de tijd dat hij ginds heeft verbleven, nog wel personen zou hebben waarop hij kan terugvallen. Dit is een blote bewering van verwerende partij. Men kan niet zonder meer veronderstellen dat verzoeker nog vrienden en/of familie zou hebben die, zonder enig contact in 7 jaar, hem wel zouden opvangen indien hij terugkeert naar Iran. Hij heeft destijds alles en iedereen achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen en is dan ook volledig vervreemd van de mensen die hij heeft achtergelaten. Indien men hier de afweging maakt zoals men in andere dossiers pleegt te doen kan makkelijk worden vastgesteld dat hij hier het grootste deel van zijn meerderjarigheid heeft doorgebracht.

Verzoeker heeft ook de kans gehad om te werken en zich volledig te integreren in België, wat hij ook deed.

Verzoeker zijn verblijf, integratie en werkbereidheid zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden en verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en hij is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Iran te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van allé elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met allé elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”*

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

e) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht allé aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig en deels legaal verblijf, ... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien kan er wel sprake zijn van integratie tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt bovendien het volgende:

“Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Men stelt geen rekening te moeten houden met zijn integratie tijdens een ontvankelijkheidsonderzoek, doch men kan dit uiteraard wel in overweging nemen. Men kan perfect deze elementen aanwenden in dit onderzoek om zijn dossier te beoordelen. Verzoeker diende reeds een verzoek tot internationale bescherming in.

Bovendien is het logisch dat personen zich integreren in de maatschappij waar zij deel van uitmaken. Het is zeer kort door de bocht om dit zonder enige onderbouwde motivatie weg te wuiven door te stellen dat men weet dat het om precair verblijf gaat en men niet verbaasd mag zijn dat men wordt gerepatriëerd en DVZ met integratie geen rekening houdt.

Dit kan en mag echt niet de bedoeling zijn; zo zullen mensen ontmoedigd worden om zich ten voile te integreren en van meet af aan hun uiterste best te doen om onze taal te leren, tewerkstelling te bekomen, zich in te zetten voor onze maatschappij, Men dient wel degelijk rekening te houden met deze elementen.

Verzoeker verblijft al ettelijke jaren in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te maken. Verzoeker heeft meerdere jaren legaal verblijf gehad in België. Deze periode en zijn integratie dienen in overweging genomen te worden. Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van meer dan 7 jaar in België, niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam er.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de onontvankelijke beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

f) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, duurzame verankering en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast. Dit wordt tevens niet ontkend. Er wordt slechts gesteld dat deze procedures een zekere behandelingstermijn nodig hebben en dat er wettelijk niet bepaald werd binnen welke termijn deze aanvragen dienen afgehandeld te worden. Het is zelfs zeer onredelijk om dit aan verzoeker te verwijten en/of hem dit kwalijk te nemen want eens een aanvraag in België werd ingediend, dient hij ook in België te verblijven. Indien hij zich naar het buitenland begeeft, zal zijn aanvraag zonder voorwerp bevonden worden en zal deze aanvraag worden afgesloten. Het is vanzelfsprekend dat verzoeker gedurende deze termijn in België verblijft en van deze tijd gebruik maakt om zijn integratie binnen de gemeenschap uit te breiden. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat deze niet onderzocht dienen te worden in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek. Volgens verwerende partij is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde en doet alsof de kous daarmee af is. Het niet in aanmerking nemen van het langdurig verblijf van verzoeker en zijn is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Het Cassatieberoep vermeldt nochtans het volgende:

“Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Zijn integratie en legaal verblijf dienen wel degelijk in overweging genomen te worden en het dossier had op zijn gegrondheid onderzocht dienen te worden. Hier zijn wel degelijk meerdere elementen om het verblijf van verzoeker te regulariseren.

Bovendien heeft men geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker, noch naar de situatie in zijn land van herkomst. Men stelt dat hij op kennissen kan terugvallen om niet onder de armoedegrens te vallen, doch hij heeft reeds 7 jaar geleden het land van herkomst verlaten en heeft er geen enkel contact. Zijn vader is reeds enige tijd geleden overleden en zijn moeder beschikt over verblijfsrecht in België en heeft met haar een goed contact.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met de période waarin hij legaal verbleven heeft in België. Ook in die periode heeft verzoeker getracht zich te integreren, heeft Nederlands geleerd en heeft een vaste tewerkstelling gehad.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel ervan.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet.

IV. 2. Schending van art. 8 van het EVRM

Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s' lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud. Hij heeft er alles en iedereen achtergelaten en is er reeds meer dan 7 jaar niet meer geweest. Moeder en dochter verblijven legaal in België, zijn vader is overleden waardoor hij geen enkel vangnet heeft om op terug te vallen in zijn land van herkomst.

Tegenpartij argumenteert dat verzoeker verklaarde dat hij al zeer lange tijd geen contact meer had met moeder en zus maar specificeert niet wanneer deze verklaringen zijn afgelegd. Daarnaast stellen zij dat er ruzie was in de familie waardoor er langdurig geen contact meer was. Deze ruzie dateert echter van enige tijd geleden en is niet meer actueel. Het is zo dat verzoeker terug contact trachtte te zoeken met hen. Dit is hem dan ook geluk met de hulp van het Rode Kruis. Het zou dan ook zeer onwaarschijnlijk zijn dat verzoeker contact zou zoeken met mensen waarmee hij nu nog ruzie zou hebben. Hun ruzie bleef ook niet eeuwig duren waardoor ook dat argument van tegenpartij niet actueel is.

Met de rest van zijn vrienden en familie heeft hij geen contact meer en zou bij hen dus ook niet terecht kunnen.

Tegenpartij haalt ook aan dat verzoeker nog mensen zou kennen in Iran. Doch tegenpartij houdt geen rekening met het feit dat hij al meer dan 7 jaar niet meer in zijn land van herkomst aanwezig was en dat hij ondertussen ook geen contact meer met deze mensen heeft onderhouden. Verzoeker zou hen daarbij ook in gevaar brengen omwille van zijn verleden.

Het is bovendien voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoeker. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.

Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden géïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins) leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van allé banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam meer dan 7 jaar geleden naar België en bouwde hier een sociaal leven uit: dit via zijn tewerkstelling en zijn sociale activiteiten, om. bij de kerk. Hij trachtte zich zo goed mogelijk te integreren tijdens zijn verblijf, reeds meer dan 7 jaar. Hij bouwde hierdoor ook een groot netwerk aan sociale contacten uit. Hij wist zich intens te integreren in onze samenleving en heeft hier een grote groep aan sociale contacten opgebouwd. Ondanks alle tegenslagen blijft hij geloven in het goede en heeft hij een positieve kijk op het leven. Zijn daden getuigen van engagement en solidariteit.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Men mag artikel 8 van het EVRM niet beperken tot de familiale situatie en aldus veel te eng interpreteren.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

IV.3. Schending van art. 3 van het EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen meer dan 7 jaar in België.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag warden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Iran. Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk onderzocht dient te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Zoals vermeld in de oorspronkelijke aanvraag, heeft verzoeker zich bekeerd tot het Christendom. In bijlage vindt u enkele documenten terug die de omgang van de Iraanse bevolking beschrijven met mensen die in het Christendom geloven. Verzoeker vreest dan ook voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar Iran.

Tegenpartij haalt aan dat verzoeker niet genoeg bewijs aanhaalt ingevolge zijn geloof in het Christendom en zijn deelname aan het protest. Tegenpartij beweert dat het voorgelegde bewijs van het facebook account, waar verzoeker regelmatig christelijke boodschappen op post, niet makkelijk te vinden was. Zij stellen dat verzoeker de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden. Deze bewering getuigt van onzorgvuldigheid aangezien in de regularisatieaanvraag duidelijk de twee juiste namen van verzoekers beide facebookaccounts werden vermeld.

Ook haalt tegenpartij aan dat verzoeker niet genoeg bewijzen aanhaalt voor het huis van ontucht. In bijlage zal u tevens meerdere bronnen van bewijs vinden zodat ook dit verder gestaafd wordt.

Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Iran, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede en discriminatie terechtkomen. Hiervan wordt gemotiveerd dat verzoeker zich kan richten tot kennissen gezien hij enige tijd in Iran heeft verbleven.

Daarnaast houdt tegenpartij geen rekening met het feit dat verzoeker meerdere keren werd veroordeeld in Iran.

Daarnaast houdt men geen enkele rekening met het feit dat verzoeker zich tot het christendom heeft bekeerd. Tegenpartij vernoemt dit slechts kortstondig in de beslissing en houdt hier te weinig rekening mee.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker is meer dan 7 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten."

2.2.2. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker in essentie dezelfde kritiek aan als in het eerste middel. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op dezelfde datum werd genomen door dezelfde ambtenaar als de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er kan in die omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de verwerende partij zich eerst een standpunt heeft gevormd omtrent de door de verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheden en na beoordeling hiervan, samen met de eerste bestreden beslissing eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Derhalve kan worden aangenomen dat dezelfde beoordeling er aan voorafging.

In de mate verzoeker in het middel weerom verwijst naar de buitengewone omstandigheden, de lange duur van het verblijf, de integratie in België en de banden met het land van herkomst, kan nuttig worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoonde een gezinsleven te hebben. Daarnaast kan worden opgemerkt dat verzoekers situatie er een is van eerste binnenkomst en dat hij dan ook diende te weten dat de banden die hij in België ontwikkelde een precair karakter hadden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM is in een dergelijke situatie geen toetsing aan artikel 8.2, van het EVRM vereist, maar moet worden nagegaan te worden of er sprake is van een positieve verplichting. Naast de motivering dat verzoeker niet over een gezinsleven beschikt in België, wordt verder gemotiveerd dat verzoekers banden met zijn zus en de moeder in België niet van die aard zijn dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie die wijst op een positieve verplichting. Verzoekers verklaring dat hij terug contact zou hebben met hen, houdt niet in dat er thans wel sprake zou zijn van een dergelijke afhankelijkheidsband.

Ook verzoekers betoog met betrekking tot het lange verblijf in België houdt niet in dat de verwerende partij zou zijn voorbijgegaan aan elementen die wijzen op uitzonderlijke omstandigheden die er alsnog toe zouden leiden dat het privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding moet geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*, par. 79).

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM werd reeds in de bespreking van het eerste middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing uitgebreid verwezen naar de verklaringen in het kader van het verzoek om internationale bescherming waarbij het niet geloofwaardig werd geacht dat verzoeker de Iraanse overheid had dienen te vrezen omwille van zijn geloof in het christendom. Ook verzoekers verklaringen omtrent het houden van de ontucht werden ongeloofwaardig bevonden. Verzoeker maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT